

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 268/06-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. J. Š., N., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 203/05 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 203/05 **p o r u š i l** základné právo JUDr. J. Š., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. JUDr. J. Š. **p r i z n á v a** primerané finančné zadostučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. JUDr. J. Š. **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 332 Sk (slovom desaťtisíc trisotridsaťdva slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** vyplatiť na účet jeho advokátky JUDr. E. Ľ., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie:

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 7. septembra 2006 č. k. I. ÚS 268/06-6 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. J. Š., N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 203/05 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 66/03-27 Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 104/00 zamietol žalobu. Toto rozhodnutie potvrdil aj krajský súd rozsudkom z 20. októbra 2004. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 30. júna 2005 rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd po vrátení veci nekonal a až na viaceré urgencie nariadil pojednávanie na 22. február 2006, ktoré bolo odročené s pokynom pre sťažovateľa preukázať *„naliehavý právny záujem a sformulovať otázku pre ústavný súd či Súd ES, či nie je možnosť odvolať sťažovateľa z funkcie podpredsedu súdu v rozpore s medzinárodnými štandardami, zabezpečujúcimi nezávislosť súdnej moci od moci zákonodarnej, či výkonnej (...)“*. Ako uviedol sťažovateľ, tejto výzve vyhovel, ale napriek tomu ho krajský súd 27. júla 2006 opäť vyzval na predloženie plnej moci a preukázania naliehavého právneho záujmu. Na túto žiadosť sťažovateľ reagoval 31. júla 2006. Podľa názoru sťažovateľa od 13. júla 2005 postup krajského súdu nesmeruje k odstráneniu jeho právnej neistoty a vzhľadom na to, že k prietahom dochádza po náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 66/03-27, navrhuje priznať za túto dobu *„útrpnosti a bezmocnosti“* primerané finančné zadosťučinenie.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prerokovaní tejto ústavnej sťažnosti vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci pod sp. zn. 2 Co 203/05 porušené bolo.

2. KS v Bratislave sa prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie 200.000 Sk, ktoré mu je povinný vyplatiť KS v Bratislave do 2 mesiacov.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania (...).“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený podpredsedom JUDr. T. K. listom z 9. októbra 2006 sp. zn. Spr. 3545/06, ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. O. T. z 25. septembra 2006, a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu z 24. októbra 2006.

2.1 Podpredseda krajského súdu podal chronologický prehľad úkonov vykonaných krajským súdom v napadnutom konaní a uviedol, že:

„(...) K priebehu konania pred krajským súdom (...):

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 3 Cdo 54/2005-184 zo dňa 30. 6. 2005 zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 20/2004-169 zo dňa 20. 10. 2004 a vec vrátil na ďalšie konanie. Spis v predmetnej veci bol súdom prvého stupňa predložený Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie dňa 3. 8. 2005 (...). Dňa 7. 12. 2005 bol určený termín pojednávania na deň 22. 2. 2006, pričom na tento termín bol predvolaný navrhovateľ i odporca (...) Určenie uvedeného termínu zodpovedalo množstvu vecí v senáte 2 Co, v dôsledku čoho sa termíny pojednávania určovali približne o 6 mesiacov (...).

JUDr. E. L. na uvedený termín pojednávania nebola volaná, pretože bola navrhovateľom splnomocnená na zastupovanie v pôvodnom konaní, v ktorom bol návrh zamietnutý rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 22 C 104/00-151 zo dňa 10. 11. 2003 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 20/2004-169 zo dňa 20. 10. 2004 (rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 31. 1. 2005). Následne navrhovateľ splnomocnil JUDr. E. na zastupovanie v dovolacom a v naň nadväzujúcom konaní (...), čo

však nespĺňalo náležitosti plnomocenstva na zastupovanie v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave po vrátení veci z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uvedená skutočnosť bola zrejmá aj JUDr. E. L., ktorá sa zúčastnila pojednávania dňa 22. 2. 2006, kedy uviedla, že plnú moc dodatočne predloží súdu. Nakoľko tak neurobila, podaním zo dňa 16. 6. 2006 o. i. bola vyzvaná na predloženie plnej moci. Plná moc, ktorou navrhovateľ dňa 27. 7. 2006 splnomocnil JUDr. E. L. na zastupovanie v predmetnom konaní, bola odvolaciemu súdu doručená dňa 2. 8. 2006.

Na pojednávaní dňa 22. 2. 2006 navrhovateľ požiadal o predloženie veci Súdnemu dvoru, pričom pojednávanie bolo odročené na neurčito a právnej zástupkyňi navrhovateľa bolo uložené písomne spracovať a predložiť otázku, ktorú žiada riešiť spolu s jej odôvodnením.

Podaním zo dňa 15. 3. 2006 (...) právna zástupkyňa navrhovateľa špecifikovala naliehavý právny záujem na požadovanom určení a špecifikovala znenie požadovanej predbežnej otázky so žiadosťou o prerušenie konania a predloženie veci Súdnemu dvoru.

Právna zástupkyňa navrhovateľa bola dňa 16. 6. 2006 písomne vyzvaná na založenie plnej moci (ako je uvedené vyššie) a vzhľadom na nejasnosť podania so špecifikáciou naliehavého právneho záujmu na doplnenie podania o skutočnosti naznačené v uvedenej výzve, t. j. nie opätovne na samotné preukázanie naliehavého právneho záujmu, ako uvádza sťažovateľ.

Dodatkom č. 12 k rozvrhu práce na rok 2006 s účinnosťou odo dňa 19. 6. 2006, došlo k zmene v zložení senátu, v dôsledku čoho sa v predmetnej veci zmenil predseda senátu i referujúci člen senátu.

Senát v novom zložení dňa 28. 7. 2006 uznesením č. k. 2 Co 203/2005-206 zamietol návrh na prerušenie konania a určil termín pojednávania prednostne na deň 11. 10. 2006. Tento termín bol určený v snahe o prejednanie veci a jej rozhodnutie bez zbytočných prieťahov, čoho dôkazom je skutočnosť, že termíny pojednávania v senáte 2 Co sú v súčasnosti vzhľadom na počet pridelených vecí určované aj na apríl 2007.

Krajský súd v Bratislave netrvá na ústnom pojednávaní.

Pre úplnosť Vám v prílohe posielam aj vyjadrenie zákonného sudcu.“

2.2 Z písomného vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplývajú rovnaké skutočnosti ako z vyjadrenia podpredsedu krajského súdu, preto ústavný súd nepovažoval za účelné toto vyjadrenie citovať.

2.3 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu krajského súdu uviedla tieto podstatné skutočnosti:

„Po oboznámení sa s vyjadrením Krajského súdu v Bratislave z 9. 10. 2006, môžeme konštatovať, že skutočnosti v ňom uvedené nijako nespochybňujú opodstatnenosť našej sťažnosti a zároveň len preukazujú, že odvolací súd v predchádzajúcom zložení (dr. P.) sa veci nevenoval s patričnou pozornosťou a mnohými úkonmi len zbytočne obťažoval žalobcu. Do spisu sme totiž dali štyri (resp. tri) plnomocenstvá a keď v treťom jeho trvanie bolo vymedzené aj po rozhodnutí dovolacieho súdu, tak je len samozrejmé, že štvrté plnomocenstvo pre konanie nebolo absolútne potrebné.

Paradoxom je, že odvolací súd opäť potvrdil žalobu zamietajúci rozsudok okresného súdu s tým, že pripustil voči nemu dovolanie - podľa nás nedodržel názor dovolacieho súdu - takže vo veci budeme musieť podať tretíkrát dovolanie, ku ktorému zrejme pripojíme piatu plnú moc. Aj to dokazuje nesústredenosť tohto súdu, keď v tak banálnej veci - skutkovo a právne - sa žalobca nevie dočkať konečného súdneho rozhodnutia.

Námietka o veľkom počte napadnutých vecí na krajský súd je pre tento spor právne bezvýznamná, pretože nedostatky v tomto smere nesmú ísť na ťarchu účastníka.

Vzhľadom na uvedené, netrváme na tom, aby ste vo veci nariadili ústne pojednávanie. (...)“.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 2 Co 203/05:

Dňa 3. augusta 2005 bol spis doručený krajskému súdu. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 2 Co 203/05.

Dňa 7. decembra 2005 sudkyňa nariadila pojednávanie na 22. február 2006.

Dňa 22. februára 2005 sa uskutočnilo pojednávanie. Účastníci boli prítomní. Právni zástupcovia účastníkov uviedli, že plné moci na zastupovanie doručia dodatočne. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že právnej zástupkyňi sťažovateľa bolo uložené, aby „*písomne spracovala a súdu predložila otázku, ktorú žiada prostredníctvom ústavného súdu riešiť a spolu s odôvodnením*“.

Dňa 1. marca 2006 žalovaná strana predložila súdu splnomocnenie na zastupovanie pre JUDr. K. D.

Dňa 15. marca 2006 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila súdu „*procesné podanie žalobcu s návrhom na predloženie predbežnej otázky Súdnemu dvoru*“. Navrhla prerušiť konanie.

Dňa 3. augusta 2006 právna zástupkyňa sťažovateľa podala krajskému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní.

Dňa 16. júna 2006 predsedníčka senátu vyzvala právnu zástupkyňu sťažovateľa o doručenie plnej moci na zastupovanie sťažovateľa.

Dňa 28. júla 2006 krajský súd uznesením č. k. 2 Co 203/2005-206 zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania.

Dňa 28. júla 2006 sudkyňa nariadila pojednávanie na 11. október 2006.

Dňa 2. augusta 2006 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila súdu podanie „*odpoveď na výzvu zo 16. júna 2006*“.

Dňa 11. októbra 2006 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 203/05 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, dĺžka napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani podpredseda krajského súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení namietaného konania podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

Ústavný súd už opakovane judikoval, že predkladanie procesných návrhov nekvalifikuje ústavný súd ako skutočnosť, ktorá spôsobuje zbytočné priet'ahy v konaní. Podľa právneho názoru ústavného súdu využitie možností daných sťažovateľovi procesnými predpismi (napr. Občiansky súdny poriadok) na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01).

3. *Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v posudzovanej veci a konštatuje, že okresný súd nepreukázal vždy relevantnú procesnú činnosť a bol v danej veci aj opakovane krátkodobo nečinný, a to konkrétne od 3. augusta 2005 do 7. decembra 2005 (štyri mesiace) a od 15. marca 2006 do 28. júla 2006 (štyri mesiace). Krajský súd teda počas najmenej ôsmich mesiacov nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (napr. I. ÚS 41/02). Samotné uvedené nečinnosti krajského súdu by však neznamenali aj porušenie označeného základného práva sťažovateľa, pretože charakter zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nadobudli v kontexte neprimerane dlhého, viac ako šesťročného konania, ktoré sa na Okresnom súde Bratislava I začalo 1. augusta 2000. Okrem toho predmetná vec si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená a fortiori preto, lebo vo vzťahu k tejto veci už ústavný súd judikoval porušenie základných práv sťažovateľa, a to nálezom č. k. II. ÚS 66/03-27 zo 7. mája 2003. Vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy implicitne obsahuje i príkaz pre všetky stupne všeobecného súdnictva, ktoré sú, resp. budú zainteresované v danej veci, na konanie bez zbytočných priet'ahov. Krajský súd mal zo spisu vedomosť o uvedenom náleze ústavného súdu, napriek tomu neorganizoval svoj procesný postup tak, aby vec bola čo*

najrýchlejšie prerokovaná a skončená. Navyše, v každej veci, ktorá bez vážnejších procesných prekážok trvá viac rokov, sú všeobecné súdy povinné konať urýchlene. V opačnom prípade hrozí, že bude zasiahnutá samotná podstata a účel práva na súdnu ochranu, ako aj podstata a účel práva na spravodlivé konanie.

Ústavný súd už v podobných súvislostiach opakovane vyslovil, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci - a teda vykonanie spravodlivosti - bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na tzv. objektívne skutočnosti (napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 11. októbra 2006 bol v predmetnej veci na krajskom súde vyhlásený rozsudok, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na skutočnosť, že vo veci už bolo

vyslovené porušenie označeného základného práva sťažovateľa a napriek tomu krajský súd nekonal vo veci s osobitnou starostlivosťou, považuje ústavný súd za primerané v sume 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti 1. augusta 2006 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 24. októbra 2006). Za tri úkony vykonané v roku 2006 patrí odmena v sume trikrát po 2 730 Sk a režijný paušál trikrát po 164 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 8 682 Sk, ku ktorej bolo potrebné pripočítať 19 % DPH, teda sumu 1 649,58 Sk. Trovy právneho zastúpenia sťažovateľa po zaokrúhlení predstavujú teda sumu 10 332 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2006